

Ibrahim Fadi El-Hassans tale ved demonstrationen "Beskyt civile liv"

Taler

Ibrahim Fadi El-Hassan
Aktivist og skuespiller

Dato

28. oktober 2023

Sted

Christiansborg Slotsplads,
København

Vi er samlet her i dag, for at vise vores støtte og solidaritet med det palæstinensiske folk, som lige nu bliver terroriseret og tæppebombet af den israelske besættelsesmagt.

Israels brutale handlinger er ikke kun en forbrydelse mod menneskeheden og international lov, men også en dyb fornægtelse af palæstinenserens ret til et værdigt liv.

Israel er det regime i verden, som bryder den ene FN konvention efter den anden, og som forbryder sig med både menneskerettigheder, folkeret og international lov, uden at det internationale samfund stiller dem til regnskab. Hverken økonomisk, handelsmæssigt eller diplomatisk.

Mens jeg taler, bliver palæstinensiske børn i Gaza gjort forældreløse. Familieslægter bliver udslettet og infrastruktur bliver sønderbombet, mens vi i Danmark holder hånden under Israel. Mens vores statsminister erklærer sin ubetinget støtte til en besættelsesmagt og et apartheidregime.

Vi står her i dag, for at råbe vores regering op, og tydeligt og klart kræve at Danmark siger fra over for besættelsesmagten Israel der i 56 år har udvidet sine ulovlige besættelser af palæstinensisk land, og i 16 år foretaget en ulovlig belejring af Gazastriben, og hvor 2,2 millioner palæstinensere er indespæret i et åbent fængsel på størrelse med Langeland. Over 50% af dem er børn.

Vi står her igen i dag – og igen, og igen og vi vil fortsætte med at stå her, indtil den palæstinensiske befolkning i Palæstina opnår retfærdighed og frihed.

Jeg står her i dag med en fortælling. En fortælling, som ikke er ny eller

anderledes, som ikke er speciel eller unik, men en fortælling, som er blevet berettet utallige gange, og som vi fortsat lader os overraske over.

Min fortælling er et led i et langt echo, som for alvor startede i 1948. Starten på besættelsen. Starten på undertrykkelsen. Starten på rodløsheden.

Det var dagen mine oldeforældre blev fordrevet fra deres hjem i det nordlige Palæstina, dagen de blev frataget deres legitime jord, som engang var fyldt med latter og glæde, men i dag er et dystert landskab, der bliver brugt som militærområde for Israel.

Det var dagen de blev tvunget ud af deres land. En fordrivelse og en nakba, som fratog min familie retten til hjem og tryghed, og som har affødt 3 generationer på flugt.

Min fortælling er båret af følelser, der stammer fra et hjerte, der kender længslen efter et hjem, der er frataget, og et hjem, det aldrig har kunne kalde sit.

I disse dage ser jeg mit andet hjemland gennem et knust vindue, ude af stand til at røre ved jorden, løfte uretfærdigheden eller holde liv i børnene og deres drømme. I disse dage mærker jeg en enorm tomhed, en enorm vrede og en enorm smerte. Min sjæl er i eksil, men den er levende, og den bærer sit folks historie i hvert åndedrag, og i hvert hjerteslag.

Men smerten er ikke kun min egen, den er en del af en større fortælling om et folk, der blev fordrevet, et folk der lever under en brutal besættelsesmagt og et folk, som står alene, men aldrig er blevet knust.

Det, vi i disse dage er vidner til, er et folkemord på en befolkning som i forvejen og i årtier har været kvalt. Gaza er under angreb af brutal og monstrøs karakter.

Besættelsesmagten blokerer for mad, elektricitet, signal, internet, brændstof, hjælp. Skoler bliver bombet, hospitaler bliver destrueret, infrastruktur er ødelagt, og drabstallet sidst jeg tjekkede var over 7.000 palæstinensere. 3.000 af dem er børn. 57 af dem er FN medarbejdere og 27 af dem er journalister.

I alt 7.000 civile menneskeliv på bare 3 uger. Palæstinensiske børns lig er blevet til tal i nyhedsstrømme og videoer på sociale medier.

Hvor er det internationale samfund? Hvor er de mennesker som formulerer international lov, men ikke kan sanktionere overfor Israels forbrydelser? Hvor er vores menneskelige værdighed, eller er den kun forbeholdt bestemte personer?

Vi kræver svar. Vi forlanger et svar.

Et folk bliver undertrykt, mens vi påstår demokrati.

Et folk bliver krænket, mens vi påstår menneskerettigheder.

Et folk bliver udslettet, mens vi påstår fred.

Nok, er nok. Det palæstinensiske folk har ret til frihed og selvbestemmelse.

Danmark har gennem historien sagt nej til Tysklands invasion.

Danmark har sagt nej til jødeforfølgelsen.

Danmark har sagt nej til Ruslands invasion af Ukraine

Det er på tide, at Danmark også siger tydeligt nej til zionismen, terrorstaten Israel og dens forbrydelser på det palæstinensiske folk og land.

Det der sker i Gaza er ikke et spil, en serie eller en film som vi kan tænde og slukke for, når vi vil.

Vi hører skrigene fra de uskyldige børn, der mister deres barndom og liv under Israels krigsmaskiner, som blandt andet er købt for dine og mine penge. Vi ser øjne fuld af sorg hos mødre og fædre, der har mistet deres elskede. Vi ser grædende babyer efterladt i denne verden helt alene. Palæstinensere skriver i disse dage deres navn på håndflader og kropsdele, i frygt for ikke at blive genkendt, når de bliver bombet ihjel.

Vi er vidner til et regime som systematisk og kontinuerligt har misbrugt magten, og ødelagt tusindvis af palæstinensiske liv. 1000 vis af ambitioner. 1000 vis af visioner, og 1000 vis af drømme er nu under jorden. Det er en skamlet på vores samvittighed, en skamlet vores rettigheder og skamlet vores historie som folk og som nationer.

[Hvor] er vores humanisme? Hvor er vores solidaritet? Og hvor, er vores magthavere?

Kampen for menneskerettigheder og folkeret gør ingen forskel på blod, ingen forskel på religion og ingen forskel på nationalitet. Det er vores pligt som demokratisk samfund at være konsekvente i vores tilgang og konsekvente i vores humanisme.

Tryghed for jøder, må ikke betyde systematisk undertrykkelse og vold mod palæstinensere. Vi kan og vil ikke acceptere, at palæstinenserne ret til selvbestemmelse og frihed fortsat bliver undermineret af en dokumenteret besættelsesmagt og en terrorstat.

Om nogle år, vil der blive skrevet i historiebøgerne, at vores regering og udsendte ikke krævede en våbenhvile. Vi valgte at forblive tavse. Siden d. 7. oktober hvor verden, blev mindet om, at der i Palæstina foregår en brutal besættelse, og at der lever et folk, der i årtier er blevet terroriseret og kvalt, er jeg blevet kontaktet af mange journalister, som italesætter et ønske om, at skildre det palæstinensiske perspektiv. Selvom meget i mig taler for, at stå til rådighed, for hvem ved, i den danske pro-israelske mediedækning, kunne jeg måske bidrage med en beskeden nuance. Men så begyndte hadbeskederne at tjekke ind. Det gik op for mig, at mange mennesker, nogle medier og politikere ikke anerkender min ret til eksistens.

Fordømmer du Hamas, blev jeg spurgt hver gang. Fordømmer du Hamas?

Fordømmer du Hamas? Fordømmer du Hamas? Stop, stop, stop.

Mit folk bliver myrdet. Børn bliver udslettet. Skoler bliver bombet. Hospitaler bliver bombet. Moskeer bliver bombet. Kirker bliver bombet. Alt bliver bombet. Og du spørger, om jeg fordømmer Hamas?

Jeg fordømmer de beslutningstagere, der fortsætter med at støtte denne ulovlige besættelse, der fortsætter med at sende død og ødelæggelse ind i uskyldige palæstinenserers liv. Jeg fordømmer dem, der gør profit på krig og smerte, mens de efterlader familier i ruiner og liv i kaos. Jeg fordømmer alle krigsforbrydelser, og jeg fordømmer jer for jeres passivitet. Bebrejd mig ikke. Vores dystre historie, startede længe før Hamas.

Mit budskab i dag er tydeligt; Stil Israel til regnskab! For der er ingen børn, der skal leve i frygt, og ingen børn skal se blodet løbe ned af deres forældres kinder, mens deres sjæl forlader deres krop.

Brug jeres stemme. Råb højt, og lad verden høre jer. Med stolthed og standhaftighed. Fredeligt og med respekt. Lad være med at give dem en undskyldning for at lukke munden på jer. I sidste uge var vi mindst 25.000 mennesker på gaden, for at kalde på et frit Palæstina, og det samme gør vi i dag. Hejs det palæstinensiske flag, for vores flag er blevet et globalt symbol for kampen for frihed, selvstændighed og værdighed.

Men midt i min længsel og smerte er der også en gnist af håb. Håb om en dag at kunne besøge mit andet fædreland, håb om at se det blomstre og vokse i retfærdighed, håb om at genopbygge det, som er blevet frataget og stjålet. Håbet om at generhverve retten over min oldeforældres jord. En ret som blev nægtet mine oldeførelde, deres børn, deres børnebørn, og deres oldebørn, så længe vi tillader at besættelsen eksisterer.

Jeg drømmer om et frit Palæstina, der hvor mine rødder er plantet, og hvor min historie burde være startet.

Tak for ordet.

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Demonstrationstale

Relateret

Mogens Lykketofts tale ved demonstrationen "Beskyt civile liv"
28. oktober 2023

Pia Heidi Nielsens tale ved demonstrationen "Beskyt civile liv"
28. oktober 2023

Vibe Klarups tale ved demonstrationen "Beskyt civile liv"
28. oktober 2023

Yonatan Goldshteins tale ved demonstrationen "Beskyt civile liv"
28. oktober 2023

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/ibrahim-fadi-el-hassan>